

A férfi meglepetten felhorkant, majd a hirtelen támadt világosságtól félig megvakulva Andrew felé rohant, aki nem késlekedett, hanem kirántotta párnája alól 45-ös Smith & Wessonját, és hasba lőtte támadóját. A lövés zajára berohant a szobába a két másik betörő is, közepesen megtermett alakok, ócska utcai ruhában, a fejükre húzott, szemnél kivágott harisnya idétlenül mutatott rajtuk. Kezükben feszítővasat szorongattak. Meglátták társukat kétrét görnyedve a padlón, amint az alatta terjedő vértócsától egyre jobban átnedvesedett szőnyeg szélét markolássza, eldobták a vasakat és futásnak eredtek. Andrew meredten ült az ágyában egy pillanatig, majd mintha rugók repítették volna ki belőle, felugrott és a másik két betörő után rohant, támadója teste mellett, aki az utolsókat rúgta.

– Megálljatok! – üvöltötte magából kikelve, a dühtől és félelemtől rekedtes hangon. – Ki akartatok rabolni, gazemberek? Majd adok én nektek! Golyót a képetekbe!

Futott, a pisztolyt mereven kinyújtott karjával maga előtt tartva. A lépcsőnél érte utol őket. A közelebbire csak egy lövést adott le, a golyó egyenesen a szívébe hatolt, eldőlt, mint egy zsák. A másik rohant lefelé, többször is rálőtt, mire eltalálta. A bal lábszárát érte a lövedék, eltörve a csontot. A betörő felbukott, lebukfencezett a lépcsőn, végül a forduló falának ütközött. Mire Andrew odaért, addigra felült, hátát a falhoz vetette, törött lábát maga alá húzta. A fejét elfedő harisnya már a kezében volt, letépte a maszkot, úgy nézett könyörgő szemekkel az egyre közeledő, szitkozódó férfira.

– Megdöglesz, te rohadék!

– Ne, uram, ne! – kiáltotta a szerencsétlen, de többre már nem maradt ideje, mert a golyók belefűrődtek a mellkasába, torkára fagyasztva szavait. Andrew még belelőtt párat a földön heverő férfi fejébe, mielőtt kihívta volna a rendőrséget.

■ – Hé, Nagyokos! – valaki durván megrázta a vállát. Felismerte a hangot: Billy Parkhill volt az, a gyerekgyilkos. Félig kinyitotta a szemét.

– Á, ébredszik már a Nagyokos! – szólt egy hang, és Andrew Holm gúnyos nevetések félkörében felült az ágyán az Envoy-5 csillagközi felderítő szonda lakóterében.

– Billy, te tetű! – mondta a fickónak, aki az ágya felett tornyosult. – Miért keltetél fel?

– Csak valami gomb elkezdett pislákolni főnök, nem az én hatásköröm – vigyorogott az óriás. – Gondoltam, szólok. Tudja, hogy el ne patkoljunk. Idő előtt – mondta, erősen hangsúlyozva az utolsó szavakat.

Andrew lekecmergett az ágyról, felöltötte magára kezeslábasát, és végigbotorkált a szállását a vezérlőteremmel összekötő szűk folyosón. Érezte, hogy gyengélkedik a mesterséges gravitáció. A hajó a küldetését tekintve az ötödik a sorban, és az Envoy-1

sikeres visszajelzése óta az űrügynökség ahol csak tud, farag az emberek kényelmét szolgáló technikai kiadásokon, és a szenzoros rendszerekre áldoz többet.

„Remélem, nem purcan ki a gravitáció – gondolta –, nem lenne jó, ha szétfoslana az utolsó illúzió is, ami a Földhöz köti ezt a legénységet. Ezek a barmok teljesen bepánikolnának, talán még a küldetést is szabotálnák” – gondolta magában, és szidta az űrügynökséget. Megérkezett a vezérlőbe. Ahogyan számított rá, a műszer nem hibát jelzett, hanem azt, hogy közelednek az ugrási ponthoz.

– Jól van kislányok, pelust felhúzni és kössétek be magatokat, nemsokára ugrunk. Hé, Device! Szállj le a gumibabáról, nehogy idő előtt a plafonon köss ki!

A hajó mélyéről felhangzó öblös röhögés meggyőzte, hogy mindenki vette az üzenetét. Átnézte a koordinátákat, egyenként betáplálta a számítógép navigációs pultjába az előre kiszámított paramétereket, majd bekapcsolta a hajtóművet. Miközben az utolsó ellenőrzéseket végezte, immár századszor futott át az agyán, hogyan is került ő ide:

A csillagközi ugrás felfedezése kétségtelenül a tűz felfedezésével és munkába fogásával egyenrangú, ha nem nagyobb lépés volt az emberiség fejlődése szempontjából. Lehetővé tette a fénysebesség átlépését, tulajdonképpen semlegesítve az időfaktort és hatalmas csillagközi távolságok uraivá tette vagy tette volna az embereket. Mert az emberi civilizáció ekkor kapta a felfedezést követő első pofont. Az új technika hallatlan távolságokat ívelt át, ugyanakkor rendkívüli pontatlansága miatt teljesen ismeretlen maradt az élő szervezetekre gyakorolt hatása. Az első robotvezérelte tesztrepülések során felmerülő problémák kiküszöbölésére elégtelennek bizonyultak a Naprendszer bolygóinak és holdjainak feltérképezésében jól bevált automatikus rendszerek. Természetesen ilyen távolságokból a távirányítás szóba sem jöhetett. Azt még meg tudták oldani, hogy a szonda kikössön egy szomszédos csillag-rendszer valamely pontján, de hogy ott önálló méréseket végezzen, vagy az információs csomagot egy katapultszondával visszajutassa a Nap közelébe, azt már nem. Pár sikertelen kísérlet után feladták az erőfeszítéseket, és a tudósok úgy érezték magukat, mint egy kőkorszaki diktátor, akinek atombomba jutott a birtokába, de nincs, aki ellen bevesse. Akkor egy magánlaboratórium zseniális programozói előállították a mesterséges intelligenciát, a gépezetet, melynek értelmi képessége elérte, sőt egyesek szerint meg is haladta az emberekét.

És az emberi tudomány ekkor kapta a második pofont. Ezek az intelligens gépezetek, tőlük nem elvárhatóan, érzelmeket kezdtek el produkálni, beleértve az önfenntartás ösztönét is, és egyszerűen nem voltak hajlandóak vállalkozni az öngyilkos akciókra. A megoldás, stílszerűen, egy börtönigazgató fejéből pattant ki. Azt javasolta, hogy a műszerek kezelésére képezzenek ki pár siralomházban ülő rabot, ültessék be őket a hajókba és repítsék ki a csillagok közé. Ők majd elvégzik a szükséges méréseket, és az adatokat egy kisebb egységgel visszaküldik a Földre.

A közvélemény természetesen felháborodott, és két nagy táborra oszlott. Ez gyilkosság, mondta az egyik csoport – kiküldeni embereket, még ha gonosztevők is, az űr ismeretlen, feneketlen mélységeibe, hogy sorsukra hagyva ott pusztuljanak el, egyenesen emberkínzás. Egy semleges kisebbség azt hangoztatta, hogy lássák el a pionírokat a visszatérést lehetővé tevő berendezésekkel, így a veszélyes küldetéssel a halálbüntetést kiváltva, legalább letölthessék életfogytig tartó büntetésüket. Ez nem gyilkosság, hanem ajándék – replikázott a másik tábor. Olyan elítélteket kell választani, akiknek halálbüntetése már a végrehajtás küszöbén áll. Így ezek a rabok a kiképzések miatt hosszú hónapokat, esetleg több évet is nyerhetnek még az életből, talán valamivel jobb

körülmények között, mint eredeti helyükön. Ráadásul részesei lehetnek egy csodának és olyan helyre juthatnak el, ahová ember még nem tette be a lábát. A visszajuttatásuk pedig lehetetlenség.

Az ugráskor bekövetkező tömegvonzási anomáliák miatt megvan az esélye, hogy a nagy tömegű hajó a csillagba vagy egy környező bolygóba csapódik. Az odaúton még megengedhető egy ilyen baleset. Visszafelé már nem. Érvek és ellenérvek csaptak össze, végül a második tábor győzött, és útnak indulhatott az első rabokkal megrakott hajó Envoy-1 néven, amit a tömeg egyszerűen csak kamikazehajónak nevezett.

Alig telt el pár hónap és a Neptunusz közelében felbukkant az Envoy adatszondája, meglepően közel, alig ötvenmillió kilométerre a kiszámított helytől. A szonda által küldött fantasztikus képeken az emberiség előtt először tárult fel egy idegen naprendszer szerkezete, Föld nagyságú belső bolygókkal és két, a Jupiternél alig kisebb gázóriással.

Az első sikeres küldetést továbbiak követték. Így került Andrew Holm az egyik kamikazecsapatba. Nyegle és nagymellényű ügyvédje nem tudta tisztára mosni az ügyész által képviselt hármasság gyilkosság és különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés vádpontjaiban. A villamosszékben ülve írta alá a szerződést – mely a hajóra feljuttatta –, a későbbi biztos halált választva az azonnali helyett.

Mérnöki végzettsége miatt a kapitányi tisztet ajánlották fel neki, és most itt ül a monitorok előtt, messze túl a Mars pályáján, kapcsolgatja a gombokat, régen tudva már, hogy ez is csak illúzió, mert a felderítőhajót egyelőre a földi bázisról irányítják, és a Naprendszerben nem bízzák egy csomó börtöntöltelék kezére. Itt ül, olyan emberek társaságában, mint Billy Parkhill, a gyerekgyilkos szatír, Sam Device, aki hálószobájában megölte és feldarabolta feleségét, vagy Jon Okopulos, a chichagói rém és még sokan mások. Az emberiség söpredéke, emberanyag, akiket a Föld megrágott, majd kiköpött magából. Undorodva elhúzta a száját. Nem érezte magát közéjük tartozónak, sőt gyűlölte őket a kezdetek, az első napok óta, amit a kiképző telep szögesdrót kerítései és rácsos ablakú műhelyei között eltöltöttek. A többiek tudták ezt, és rá is sugároztak abból a mérhetetlen gyűlöletből, amit saját fajuk iránt éreztek. Nem tudott tekintélyt kivívni, de nem is akart megalázkodni előttük. Ki tudja, mi vár rá abban a másik rendszerben? Ha elszabadulnak az indulatok, akkor neki, Andrew Holm-nak hamarosan vége. De most más, közelebbi dolgokkal kell, hogy foglalkozzon.

A műszerfalban kattant valami és a teremben lecsökkent a fényerősség, ám a monitor karakterei kivilágosodtak, számoszlopok futkároztak rajta, egyre gyorsuló sebességgel, végül az emberi szem már ki sem tudta venni a számokat, és az oszlop egy fényes szalaggá állt össze. Közben egy géphang bejelentette, hogy elérték az ugrási pontot, percekben belül ugranak, majd szenttelen hangon elkezdte visszafelé számolni a másodperceket. A mérnök visszakapcsolta a belső kommunikációs rendszert, így a gép hangja a hajó minden részébe eljutott. Ott pattogott a hajtóműkamrában, a raktárban, a folyosókon és a lakótérben. És az emberek összehúzódtak hevedereik mögött, és remegtek a hangtól, hogy eltalálja őket, mert még a gyilkosok is félnek az elmúlástól.

„Fura” – gondolta Andrew. – „A Föld el sem köszön tőlünk. A piszkok.” Majd ő is összehúzta magán a testét rögzítő hevedereket. Bekapcsolta a külső kamerákat, hogy lássa a színjátékot.

A hajó orra előtt egy ragyogó fénypont jelent meg, majd nyúlni kezdett, egyre növekvő sebességgel. Túlsó végét már nem lehetett látni, a hajó előtt izzó fénycsík távolodó vége beleveszett az űr mély sötétjébe. Andrew tudta, odahaza elmagyarázták

neki, hogy ez a vonal több ezer kilométer hosszúra nyúlik, lényegében egy születő térhasadék és a hajó vezérfonala az ugráshoz.

„Isten ments” – mondták a fizikusok –, „hogy a Föld egy ilyen fonál útjába kerüljön. A maguk több százezer kilométeres sebességgel mozgó hajója jól kicsipkézné a mi szépséges Földanyánk arcát!” – és nevettek. Aztán hozzátették: „Érti már, miért nem jöhetnek haza?”

„A piszkok” – morogta magában megint. – „Tudják, most mi történik, és még arra sem érdemesítették minket, hogy elbúcsúzzanak tőlünk.”

A hajó hirtelen enyhe remegésbe kezdett. Ránézett a műszerekre. Egyelőre még mozdulatlanul álltak. Figyelmét megint a képernyőkre fordította és észrevette, hogy a fénycsík már nem is olyan vékony, egyre vastagszik, már nem is csík, hanem egy henger, átmérője eléri a hajó teljes átmérőjének egyharmadát, felét, végül már nagyobb is a hajónál. Az előttük álló kör alakú fal közepén valami fellobbant, a fal felhasadt, ezernyi apró izzó gömbbé esett szét, és a hajót beszippantotta a mögötte feltáruló csőszerű alagút. Egyre gyorsultak, de ezt nem lehetett érezni, mert a mesterséges gravitáció kompenzálta a változásokat.

„Milyen pech lenne az ügynökségnek, ha éppen most purcanna ki az az átkozott gravitációs modul” – villant át Andrew agyán, és önkéntelenül elmosolyodott. „Nélkülünk kútba esne az egész küldetés.”

A fal növekvő sebességgel rohant el mellettük. Eszébe jutott, amit még otthon magyaráztak az ugrás fizikájáról: „Ez tulajdonképpen nem is ugrás, inkább kúzásnak nevezhetnénk.” Ezt akkor nem igazán fogta fel, de most megértett belőle valamit. A hátsó kamerákkal figyelemmel követhette, ahogy az alagút hátrahagyott fala szintén apró kis fénygömbökre esik szét. A szétesési zóna néha hátrahúzódott, néha megközelítette a hajót, de soha nem érte el. A táborútból felszálló apró, izzó pernyékre emlékeztette, amik felfelé szállnak és kihűlve belevesznek az éjszakába. De odakint az a valami, ami felitta ezeket a gyöngyöket, egyáltalán nem hasonlított az éjszakára, sem az ürre, és Andrew tudta, hogy már nem a valós térben járnak. Azután az alagút fala végleg feloszlott, és az Envoy-5 fémteste egy idegen csillag fényét verte vissza, miközben gyomrában egy csomó halálraitélttel diadalmasan vágatott az ekliptikán.

Kro-Ta lelkesedése csak mérsékeltnek volt nevezhető. Már ha lehet mérsékeltnek nevezni azt az érzést, ami egy giptát elfog, ha kénytelen több hónapig szolgálni egy úrállomáson, sok ezer kvarnyira az otthonától, miközben semmi, de semmi nem történik, a közhangulat pocsék, és a parancsnok egy fafej. Mint minden felnőtt egyednek, életében legalább egyszer el kell töltenie egy bizonyos időt a határvidéket figyelő több ezer állomás valamelyikén, bizonyítva ezzel a Birodalom iránti hűségét és elkötelezettségét, de legfőképpen azt, hogy méltó bolytársai tiszteletére.

Kro-Ta, fajának jellegéből adódóan, szerette a rendet, a pontosságot, a jól szabályozott életet, és a rendelkezéseket igyekezett mindig maradéktalanul betartani, de most nyugtalansággal töltötte el a tudat, hogy párja, En-Mej nélküle vigyázza utódaik bölcsőit, és ő nem lehet ott a kicsik születésénél. Amikor ez eszébe jutott, mindig felötlött benne egy kósza gondolat, hogy valami baj lehet a rendszerrel, valami gubanc lehet ott, ha egy fiatal hímet akkor hívnak be szolgálatra, mikor gyermekei kikelését várja.

Berendelhették volna korábban, például párválasztás előtt, vagy amikor a kicsik páncélja már annyira megerősödik, hogy a közösség oltalmára bízhatják őket. De pont most! Pedig hogy keresték párjával a legjobb helyet a boly hatalmas épületében, hogy szaladgáltak föl s alá a többi párral versengve, tapogatóikban műszerekkel. Mérték a levegő páratartalmát, a fényerősséget, a környező hőmérsékletet, hogy megtalálják a legalkalmasabb helyet a tojások lerakására. Hogy helyezte el En-Mej a legnagyobb gyöngédséggel az apró, ezüstsínű kis petéket a boly egy eldugott zugában és milyen boldogság az, amikor a szülő ott segédkezhet gyermekei világrajövetelénél! Mire visszatér, utódai már elég nagyok lesznek ahhoz, hogy ne ismerjék el apjuknak. Neki és En-Mej-nek újabb ciklusokat kell eltölteniük egymás mellett, mire a tanácstól újra engedélyt kapnak a szaporodásra.

Miközben lényének nosztalgikusabb része gondolatban szülőbolygóján időzött, racionálisabb fele továbbra is az érzékelőket figyelte. Ma ő volt szolgálatban, közvetlenül Had-Me parancsnok után, akit mindössze pár perce váltott fel. Társadalmuk az egyenlőségen alapult, igaz, kis megszorításokkal és a parancsnok pontosan az a gipta volt, aki kihasználta az ilyen kiskapukat. Lám, a feromonos jeladók feje nincs eléggé letisztogatva, pedig ez a mindenkori ügyeletes dolga. De a parancsnok túl lusta ahhoz, hogy ilyen alja munkát is elvégezzen, hiába a beosztási időből fakadó kötelesség, vezetőként megengedheti magának az ellustulásokat.

Kro-Ta felsóhajtott, illetve felzizegett, és szkolopendra-szerű testét mozgásra ösztökélve tisztogató körútra indult a kijelzők sűrűjében. Különleges összetételű nyálával, amit csak ilyen alkalmakkor termelt, megtisztogatta a feromonos csapokat, közben vigyázott, hogy ne sértse meg az optikai kristályokat és termotúket sem.

Hirtelen ismerős szagokat érzett: Mor-Ta közeledett, egy technikus a szomszéd bolyból. Itt ismerkedtek meg az állomáson és elég jól összehaverkodtak. Mor-Ta tizenkét lábára sántított egy régi baleset következtében. Sérüléséből fakadó fura mozgása és kérdezősködő természete miatt fájának legtöbb egyede messze elkerülte, de az elnéző és kissé szintén különc Kro-Ta-val sikerült összebarátkoznia. Gyakran keresi fel őt, ha szolgálatban van. Ez az egyetlen alkalom, amikor kettesben lehetnek, és nem kell tartaniuk a többiek hűvös, lekicsinylő mosolyától, amivel társalgásukat kísérik.

Itt is van. Feje most tűnt elő egy bebúvónyílásban, és már ereszkedik le a pallón.

– Helló! Bejöhetek?

– Miért kérdezed meg mindig, ha sosem vársz a válaszra? – morogta Kro-Ta. – Egyébként persze, csak vigyázz azokra a csapokra, épp most tisztogattam meg őket – tette hozzá enyhébb hangon.

Mor-Ta a közelébe férközött, majd kölcsönösen üdvözölték egymást csápjaikkal. Ez a lassan már érthetetlen szokás az ősi időkben maradt vissza, amikor a gipták bolyai elkeseredett, véres háborúkat folytattak, és az egy bolyba tartozók így ismerték fel egymást. De most rend van és béke. Az erőforrások korlátlanok, a régi közösségi keretek eltűntek a Birodalom mindent magába olvasztó rendszerében, és a bolyhoz való tartozás már csak formális valami maradt.

– Minden rendben van? – kérdezte Mor-Ta – Kissé ingerültnék tűnsz...

– Ne haragudj. Csak eszembe jutott a családom – felelte Kro-Ta.

– Á, igen! Megértem. De nem te vagy az egyetlen, aki ilyen helyzetben van ezen az állomáson.

„Hogyan is érthetnéd?” – gondolta Kro-Ta – „Hiszen neked még sohasem volt

párod.” És válaszként elküldött pár képet és családi érzelmet, amit Mor-Ta agya felfogott. Ez a képesség valaha azért alakult ki, hogy erősítse a boly tagjaiban a közösségtudatot, most pedig lehetővé tette a tudás gyors átadását és elősegítette a kölcsönös megértést. Lám, a másik mintha elszomorodott volna, és elernyesztette pár csápját is.

– Együtt érzek veled, barátom – mondta. – Nem próbáltál még külön engedélyt kérni a tanácstól, hogy hazamehess? – pengetett Mor-Ta kissé lázító húrokat.

– A tanács rendelt ide, a tanács is tart itt. Ne feledd, teljesítenünk kell kötelességünket, minden egyéni vágyunk ellenére! – korholta barátját Kro-Ta.

– Látom, ma csipős kedvedben vagy – mondta a sánta technikus. – Talán nem kellett volna lejönnöm. Azt hiszem, most elmegyek – tette hozzá.

– Maradhatsz, de maradj csendben egy kicsit.

Mor-Ta-nak valójában nem is akaródzott elmenni. Nem válaszolt semmit, csak maga alá húzta lábait, és lekuporodott egy üres helyre a jeladók szárai között.

Csönd borult az érzékelőteremre. Az erőmű állandó, háttérből hallatszó monoton morajába csak Kro-Ta piszmogásának zaja vegyült, amint a feromoncsapok között matatott, és néha az álmodozó szemű Mor-Ta egy-egy lába koppintott egyet a padlóra, mikor egy kósza gondolat végigszáguldott az agytörzse mentén, le, az utolsó gyűrűkig.

De a hallgatás Mor-Ta-nál a betegség jele volt és most erősen foglalkoztatta egy gondolat, amit nem bírt elhallgatni a másik előtt:

– Szerinted van élet a külső csillagokon?

– Hogyan? – hökkent meg Kro-Ta.

– Úgy értem, vajon léteznek rajtunk kívül értelmes lények a Galaxisban?

– Nem tudom. Senki sem tudja. De téged miért érdekel?

– Hát csak úgy. Fura, hogy kitelepítettük ezt a csomó határállomást a Birodalom peremére, de legjobb tudomásunk szerint nincs semmiféle külső ellenség.

– Igen, ez valóban érdekes – mondta Kro-Ta egyetértően. – Sok-sok generációval ezelőtt, amikor a gipták társadalma még államokra tagolódott, szükség volt ilyen ellenőrzőpontokra a területek határain, most viszont egység van az egész bolygón és a Birodalom többi csillagán is. De kit érdekel, ha nem ártanak? – Ezzel lezártak tekintette a témát, és dolgozott tovább.

A technikus azonban nem tágitott.

– És ha léteznek, hasonlítanak-e hozzánk?

Kro-Ta megint abbahagyta a munkát. Valójában őt is érdekelte a dolog, hiába próbálta titkolni barátja előtt. Üres óráiban, mikor nem volt semmi dolga, a jeladók között ücsörögve magának is sokszor feltette ezt a kérdést. Ezért kész volt a válasszal:

– Szerintem nem az a fontos.

– Tessék? – most Mor-Ta-n volt a meghökkenés sora.

– Szerintem nem az a fontos – ismételte –, hogyan néznének ki az idegenek, ha léteznének, hanem az, hogy hogyan viselkednének.

– Azt akarod mondani...

– Igen, a gipták világában már hosszú ideje béke van. Kiszűrjük magunk közül az ellenséges elemeket és nyugalomra törekszünk. Ez a belső rend a Birodalom fennállásának és terjeszkedésének feltétele. Nélküle anarchiába süllyednénk, és újra eljönne a háborúk kora.

– Nem egészen erre gondoltam – mondta Mor-Ta –, és nem tudom, hová akarsz kilyukadni.

– Hát nem érted? Ha az idegenek ellenséges természetűek lennének, rossz példát mutatnának fajtársainknak és nagy lenne a veszélye, hogy a gipták között is feltámadna ez az érzés. Ezért amilyen gyorsan lehet, meg kellene szabadulnunk tőlük. De ha békések lennének – fűzte tovább a gondolatot –, sokat tanulhatnánk tőlük és mi is megoszthatnánk velük mindazt, amivel rendelkezünk – mutatott körbe. És ebben a pillanatban mindketten büszkeséget éreztek a szívükben. Minden gipta büszke volt a faj utóbbi évszázadokban elért tudományos eredményeire, beleértve a társadalomtudományokat, a filozófiát és bölcséletet is. Jó érzéssel ötvözték a technikát a művészetekkel, neveltetésüknél fogva igényesek voltak és nyitottak a szép dolgokra. Még ennek az érzékelőteremnek a jeladóit is nagy műgonddal rendezték el:

Az alacsony mennyezettel és homorú falakkal határolt helyiség egész területét beborították a műszerek; olfaktórikus jeleket kibocsátó csapok, a megfigyelt terület anyagának szinképelemzett tartalmát mutató, a szivárvány színeiben pompázó optikai kristályok, a környező tér hőmérsékletváltozásait jelző termotűk. Nem volt itt semmiféle képernyő. A műszerek kibocsátotta jelek a gipták agyában álltak össze térbeli képpé. Ez volt az egyetlen szórakozási lehetőség az állomáson: őrszemnek lenni.

Kro-Ta munkájának ezt a részét szerette a legjobban. Idegrendszerével ráhangolódott a műszerekre és abban a pillanatban eltűntek a homorú falak, a mennyezet, és ő mintha egy láthatatlan burokkal lenne körülvéve, mely kirekeszti az űr hidegét, lebegett a csillagok között. Mor-Ta gyakori látogatásainak is ez volt az egyik oka. Amellett, hogy jókat beszélgettek, kisegítette barátját az örökösben. Ebben a pillanatban is rákapcsolódtak a megfigyelő műszerekre, közelítették-távolították a környező szektorokat, mintha egy távcső okulárjával bíbelődnének, amikor Kro-Ta hirtelen felszisszent:

– Figyelj csak! Idegen illatot érzek a levegőben!

– Hol? Merre? – kérdezte a technikus és a megadott helyre fordította a figyelmét.

És akkor meglátták: az Envoy-5 kezdeti lendületéből jócskán veszítve, fáradtan, mégis méltóságteljesen úszott feléjük a sötét, jéghideg vákuumban. Talán nem is vették még észre a gipta úralkotmányt.

■ Az állomáson futótűzként terjedt el a közeledő idegen objektum híre. A levegőben parancsszavak röpködtek, és még jobban nőtt az izgatottság, amikor a bioszenzorok életet jeleztek. Mindenki örült, hogy részese lehet az első találkozásnak.

A nagy kavarodás közepette Mor-Ta az érzékelőteremben maradt. Álmélkodva nézték a közeledő hajót.

– Eszembe jutott valami! – mondta a technikus. – Máris kapcsolatba léphetnénk az idegenekkel, ha ki tudnánk használni a műszerek kapacitását!

– Meg tudod oldani? – kérdezte Kro-Ta.

– Persze! Csak az érzékelőket kellene áthangolni a jeladók frekvenciájára.

– Hát akkor csináld! – sürgette a másik.

Az ügyeskezű Mor-Ta számára percek kérdése volt az egész és a két kíváncsi gipta már is az Envoy-5 legénységének agyhullámain tapogatta. Eltelt pár örökkévalóságnak tetsző pillanat. A lények teste megfeszült, szemük tágra nyílt a csodálkozástól. A hirtelen beállt csendben valahol sercegett egy hibás termotű.

– Legelső Gipta! – a Kro-Ta-ból feltörő kiáltásban a döbbenet undorral keveredett.

Had-Me parancsnok, kezében az idegenekről készült pszichológiai jelentést szorongatva, idegesen szaladgált fel s alá helyettese előtt az állomás központi helyiségé-

ben. Az első órák eufóriája elmúlt, a kapcsolat létrejött, de egyik fél sem lelte benne örömét. A parancsnok kiábrándultságot érzett. Minden reménye, hogy egy nagy jelentőségű, dicső találkozás egyik fő résztvevőjeként emlegessék a gipta történelmi táblák lapjain, elpárolgott. Összes haragját beosztotta nyakába zúdította:

– Düh, agresszió, gyűlölet, aberráns nemi vágyak, tompultság, antiszociális érzelmek, gyilkos indulatok! Tudja, mit jelent ez, Por-Ta?

– Csak sejtem, uram – válaszolta a helyettes. – Ha kifejtené, uram... – tette hozzá alázatos hangon.

– Pedig azt hittem, világos dolog. Az idegenek küldöttei nyilván képviselik fajuk gondolkodását és viselkedését. Az ilyen magatartás viszont létében fenyegeti a Birodalmat! A tények aprólékos figyelembevételével megírom jelentésemet, és javaslattal csatolva elküldöm a központi tanácsnak.

– Milyen javaslatokkal, uram?

– Először is: indítványozom az idegen lények lakóhelyének gyors felderítését. Másodszer... – és a parancsnok itt egy kis hatásszünetet tartott.

– Másodszer...?

– Azonnali, mindent felörlő, totális háborút!

